

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γὰρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κοιτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Μία «προφητική» ἐπιστολιμαία ἔνστασις

Ὁ Κοινὸς Ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα*

«...βέλτιον μὴ καινοτομεῖν»

Ἐσχάτως ἀνεκινήθη καὶ πάλι τὸ θέμα τοῦ Κοινοῦ Ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. **Εἶναι** κι αὐτὸ ἓνα ἀπ' τὰ θέματα πού θὰ συζητήση ἡ Β' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις (3 - 12 Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ. [1982]) στὸ Σαμπεζῦ Γενεύης. Ὁ ἄνεμος φυσικὰ πού κινεῖ τὸ σκάφος τῆς Διασκέψεως εἶναι Οἰκουμενιστικός.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, δημοσιεύουμε μίαν Ἐπιστολὴν πού εἶχε στείλει τὸ 1980 ὁ Σεβασμ. Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς († 17.5.2013) στὸν γνωστὸ θεολόγο κ. Γ. Μπεκατῶρο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐνημερωθῆ γιὰ τὴν δημοσίευσί καὶ ὁ ὁποῖος δυστυχῶς, σύμφωνα μὲ δηλώσεις του ἀπὸ τοῦ τηλεφώνου, διαπνέεται ἀπὸ οὐνιτικὸ φρόνημα, ἐξισώνων Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸ.

* * *

Κον

Μπεκατῶρον Γεώργιον
Σπ. Μερκούρη 58
Ἀθήνας (516)

Τῇ 29ῃ Ἰουνίου 1980 ἐκ. ἡμ.
Τῶν ἁγίων Ἀποστόλων
Πέτρου καὶ Παύλου

Ἐλλογιμώτατε,

Ἐυχόμεθα, ὅπως ἡ Χάρις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, διὰ πρεσβειῶν τῶν πρωτοκορυφαίων ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ τῆς Παναχράντου Αὐτοῦ Μητρός, κατευθύνῃ Ὑμᾶς πάντοτε ἀπλανῶς εἰς τὰς τρίβους τοῦ Θείου Του Θελήματος!

Μόλις σήμερον ἠξιώθημεν, μετὰ τὴν γραπτὴν ὑπόσχεσίν μας, νὰ γράψωμεν τὰς κρίσεις καὶ τὰ συμπεράσματά μας ἐπὶ τοῦ πονηματίου Σας «Τὸ κοινὸν Πάσχα», Ἀθῆναι 1975 (ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου», τεύχος 1 - 11, τόμος ΝΖ', 1975).

Η καθυστέρησις ὀφείλεται ἀφ' ἐνὸς εἰς τὸν τεράστιον φόρτον ἐργασιῶν, ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸ λεπτόν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἠθέλομεν νὰ γράψωμεν βεβιασμένως καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀλλὰ νὰ μελετήσωμεν προσεκτικῶς καὶ πολλάκις, ὅπερ καὶ ἐγένετο, τὴν ἐργασίαν Σας, διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν πλήρως τὸ πνεῦμα Σας.

Ἀφοῦ λοιπὸν διεξήλθομεν ἐν προσευχῇ τὸ ἔργον Σας, κατόπιν πάλιν προσευχῆς ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, σὺν Θεῷ, τὰ κάτωθι:

* * *

1) Μελετῶν τις τὰς τριάκοντα (30) σελίδας τῆς ἐργασίας Σας «Τὸ κοινὸν Πάσχα», τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον συμπεραίνει εἶναι, ὅτι θεωρεῖτε τὸν Παπισμὸν «τμήμα» τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ τὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καλεῖτε «ὀρθόδοξον τμήμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (σσ. 575, 579, 581, 586). **Ἐ**πίσης φαίνεται, ὅτι υἱοθετεῖτε τὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Δημητρίου, καθ' ἃ οὗτος καλεῖ τὸν Πάπαν Ῥώμης «προεσβύτερον ἀδελφὸν Ἐπίσκοπον», τὸν δὲ Παπισμὸν «Ἁγίαν Ῥωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν» (σ. 560).

Ὁφείλομεν νὰ δηλώσωμεν τὴν διαφωνίαν μας ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκπληξίν μας, πῶς Ὑμεῖς ὡς Ὁρθόδοξος θεολόγος παραβλέπετε τὴν θέσιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν σαφέστατα ἔχει λάβει ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ, θεωροῦσα αὐτὸν αἵρεσιν, καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ψευδεπίσκοπον καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του αἱρετικούς; **Ἄ**ν νομίζομεν, ὅτι ἀγνοεῖτε τὴν μακροαῖωνα ἀντιπαπικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν δηλωθεῖσαν πολλάκις αὐτοσυνειδησίαν Της, ὅτι ἀποτελεῖ Αὐτὴ καὶ μόνον τὴν συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. **Ἐ**στω ὡς πρόχειρον παράδειγμα ἢ λαμπρὰ διακήρυξις τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας εἰς New Delhi τῷ 1961 ἐνώπιον τοῦ Γ' Συνεδρίου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

2) Ἐχουσα ὡς βάσιν τὴν ἀντορθόδοξον ὡς ἄνω θεωρίαν, ἐπιχειρεῖ ἡ γραφίς Ὑμῶν νὰ ἀποδείξη, ὅτι ἡ μονιμοποίησις τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα «τὴν Κυριακὴν ἥτις γίνεται ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου» εἶναι «ἡ εὐπρεπεστέρα τάξις διὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα ἡμῶν» (σ. 585), ὅπερ εἶναι, πάντοτε καθ' Ὑμᾶς, κατὰ πάντα σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων τῆς Ἀ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας.

Ταπεινῶς φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι ματαίως κοπιάζετε, ἐλλογιμώτατε. **Διότι**, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Νικαίας, ἐσάλπισαν μὲν τῆ τοῦ Πνεύματος Χάριτι, θεολογίαν ἐνότητος, ἀλλὰ πρὸς ἔνωσιν ὄχι τῆς πανσπερμίας τῶν αἰρετικῶν τῆς ἐποχῆς των μετὰ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἀνὰ τὸν κόσμον τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες δὲν ἐώρταζον μὲν ἀπὸ κοινοῦ τὴν μεγάλην Ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ἦσαν ὅμως ἠνωμέναι ἐσωτερικῶς διὰ τῆς κοινῆς ἀληθοῦς Πίστεως. **Εἶναι** δυνατὸν νὰ φαντασθῆτε, ὅτι μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θὰ συνήρχετο μὲ σκοπὸν νὰ νομοθετήσῃ τὸν κοινὸν ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν πολυωνύμων αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν;

3) Ἡ Παράδοσις τῶν Ὁρθοδόξων οὐδέποτε ἐποίησε λόγον περὶ «παγίας Κυριακῆς», ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα. **Διατί;** **Δὲν** εἶχον ἄρα γε διάκρισιν οἱ ἅγιοι Πατέρες, διὰ νὰ προλάβουν τὰς μελλοντικὰς ἀνωμαλίας καὶ διενέξεις τῶν Ὁρθοδόξων, ἢ μήπως ἡ ἀπόφασις τῆς Νικαίας περὶ Πάσχα ἦτο μία ἀπλῆ ἀπόφασις ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, ἀφορῶσα ἐκείνην μόνον τὴν περίοδον καὶ δυναμένη νὰ τακτοποιηθῆ ἀλλέως ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Πατέρων κατὰ τὰς ἀνάγκας καὶ περιστάσεις;

Καὶ πάλιν ταπεινῶς φρονοῦμεν, ὅτι ὑπὸ τῆς Παραδόσεως ἢ ἀπόφασις τῶν 318 Πατέρων καλεῖται «**Ὁρος**». **Τὸ ὅτι** δὲν διευτώθη ὡς εἰς **Κανόν**, εἶναι ἐνδεικτικὸν τῆς **σπουδαιότητός** της.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταβιβάζεται εἰς τὸ ἐπίπεδον ἐνὸς οἰουδήποτε Κανόνος πειθαρχικῆς φύσεως. **Ἡ** ἀπόφασις περὶ Πάσχα προσεγγίζει εἰς ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα τοὺς περὶ Πίστεως Ὁρους, διότι «... ἡ Ἐκκλησία ἀπεκήρυξεν τὰς ἐξωθεν ἐπιδράσεις (ἰουδαϊζούσας τάσεις) καὶ ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς ἀμιγυῶς Χριστιανικῆς, τῆς ἀληθοῦς Χριστιανικῆς παραδόσεως».

Τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι κυρίως καὶ πρωτίστως ἡ θεολογία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Νικαίας ἦτο ἀντι-ἰουδαϊκῆ. **Τὸ** ζήτημα τοῦ Πάσχα ἦτο **δογματικόν**, ἀπὸ τὴν ἀποψιν ὅτι ἐπεδιώκετο ἡ ἀποβολὴ παντὸς ἰουδαϊκοῦ ἐθίμου καὶ πάσης ἐβραϊκῆς παραδόσεως. **«Ἐπρεπε** νὰ τονισθῆ ἡ διαφορὰ Χριστιανισμοῦ καὶ Ἰουδαϊσμοῦ. **Ἀπωθουμένων** τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐθίμων, ἐπήρχετο ἡ ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν».

4) Η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Ἐκκλησία σήμερα ἐφορτάζει ἀπὸ κοινοῦ τὴν Ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, ἀκολουθοῦσα Παράδοσιν ἀρχαιοτάτην, ἐνιαίαν καὶ ἀρραγῆ, καὶ μεμαρτυρημένως ἀποστολικήν. Ἐπομένως, δὲν ὑπάρχουν λόγοι ποιμαντικοί, οἱ ὅποιοι νὰ ἐπιβάλουν «καινοτομίαν», ὡς προτείνετε Ὑμεῖς.

Ποῖος ὁ λόγος τῆς ζητουμένης φορτικῶς ὑφ' Ὑμῶν «καινοτομίας»; **Ἐπιθυμεῖτε** ἄρα γε Ὑμεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς νὰ ἔπεσθε καὶ εἰς τοῦτο τὸ ζήτημα τῆς αἰρετικῆς Ῥώμης; **Διότι** δυστυχῶς ὑπὸ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ἀνεκινήθη τὸ πρῶτον τὸ θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα καί, ὡς συνήθως, ἠκολούθησαν ὕστερον οἱ ἡμέτεροι, διότι ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς ἐθεωρήθη μέσον ἐνώσεως τῶν Χριστιανῶν.

Ὅτι πρέπει δηλαδὴ καὶ πάλιν οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἐνεργήσουν μίαν τοσοῦτον μεγάλην ὑποχώρησιν, ἀθετοῦντες Παράδοσιν καθηγιασμένην, ἐνῶ οἱ αἰρετικοὶ νὰ διατηρήσουν τὸ μέγα καὶ συμπαγὲς τεῖχος, τὸ ὅποῖον ὑψωσαν διὰ τῶν αἰρετικῶν φρονημάτων τῶν; **Διαφωνοῦμεν ἀναφανδόν.**

5) Βεβαίως ἡ «χρόνων ἀκρίβεια» τῶν ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν ἦτο πάντοτε εἰς πειρασμὸς καὶ πολὺ ἐκοπιάσατε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, διὰ νὰ δώσετε δύναμιν εἰς τὰ ἐπιχειρήματά Σας. **Ἄλλ'** ἡ Ἐκκλησία, ἐλλογιμώτατε, πάντοτε προετίμα **τὴν εἰρήνην.** Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος εἶναι ἐπίκαιρος:

«Πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀκριβείας ἐπώμεθα, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην προτιμῶντες ἀπάντων. Εἰ γὰρ καὶ ἐσφάλετο ἡ Ἐκκλησία οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν, ὅσον ἔγκλημα ἀπὸ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος τούτου. Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκριβειαν οἶδεν· ἄλλ' ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἔδοξε τοῖς πατράσι διηρημένοις ὁμοῦ συνελθεῖν καὶ ταύτην ὀρίσαι τὴν ἡμέραν, τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, κατεδείξατο τὸ ἐπιταχθέν» (PG. 48, 870 - 872).

Καὶ σήμερον ἐπαπειλεῖται δεινὸν σχῆμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς «καινοτομίας» τῆς μονιμοποιήσεως καὶ τοῦ Κοινοῦ Πάσχα. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν «Ὅρον» τῶν 318 Πατέρων εἶναι ἀπεριόριστος ὑφ' ὅλων τῶν συνειδητῶν Ὁρθοδόξων.

Προτιμᾶτε νὰ διασπασθῆ ἡ λειτουργικὴ ἐνότης εἰς τὸ θέμα

τοῦ Πάσχα καὶ νὰ δημιουργηθῆ μερὶς τῶν Παλαιοπασιχῶν; Δὲν Σᾶς τρομάζει ὁ σάλος τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 καὶ ἡ τοσοῦτον ἀπεχθὴς διαίρεσις, ἣτις προῆλθε μεταξὺ τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξων, οἵτινες ἐορτάζουν κεχωρισμένως τὰς ἀκινήτους Ἑορτάς;

6) Ὅσα ἀναφέρουν οἱ Ματθαῖος Βλάσταρης καὶ ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης διὰ τὴν ἰσημερίαν, νομίζομεν ὅτι ἀποτελοῦν τὴν πνευματικωτέραν ἔκφρασιν τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ ἐπίμαχον θέμα τῆς «ἀκριβείας χρόνων».

Οἱ Πατέρες, παρ' ὅλον ὅτι ἐγνώριζον «πὺς ἐκατέβη πολὺ ἡ ἰσημερία», προετίμησαν

«περισσότερον τὴν συμφωνίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἔνωσιν, ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἰσημερίας, ἣτις δὲν προξενεῖ οὔτε εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ εἰδικοῦ μας Πάσχα καμμίαν σύγχυσιν, οὔτε βλάβην εἰς τὴν εὐσέβειαν».

(ὑποσμ. εἰς τὸν Ζ' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων)

Οἱ Πατέρες

«ἵνα μὴ ἀστρονόμων ἐκάστοτε δέωνται, (οἱ Χριστιανοί), τὸ παρὸν Κανόνιον συντετάχασιν, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ παραδεδώκασι... κατὰ γε τὰ ἐξῆς ἅπαντα ἔτη, ὡς οὐκ ἄτοπον ὄν, οὐδὲ τῇ εὐσεβείᾳ λυμαινόμενον, εἰ παρὰ τὴν ἀνώμαλον τῆς Σελήνης κίνησιν... τοῦτο δὴ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀρτίως συμβαῖνον, καὶ τοὺς πολλοὺς ἐκταράττον, ὡς ἀναγκαίου τινὸς καταλυομένου δόγματος καὶ ἀξίου μὴ παρορᾶσθαι. Τοῦτο δὲ ὡσπερ πάλαι ἐπιτυγχάνον οὐκ ἄχρηστον οὕτω νῦν διαμαρτάνον ἀκίνδυνον δειχθήσεται· οὐ γὰρ λέληθε τοῦτο τοὺς πάντας ἀρίστους ἐκείνους Πατέρας, οὐδὲ παρὰ τὸ ἀνεπισημόνως ἔχειν αὐτοὺς περὶ τὴν ἀστροθεάμονα τέχνην, τοῦτο συμβέβηκεν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τῶν φωστήρων, ὡς εἴρηται, κίνησιν...».

«Οὐ μὴν παρὰ τοῦτο μεταποιεῖν τὸν τῶν Πατέρων προσήκει Κανόνα· οὔτε γὰρ οἶόν τε συνθεῖναι ἕτερον οὕτω σαφῶς δεικνύντα τοῖς πᾶσι τοὺς εἰρημένους περὶ τὸ Πάσχα διορισμούς· ... ὥστε βέλτιον μὴ καινοτομεῖν· ἡ γὰρ τοιαύτη καινοτομία οὐ μόνον οὐ δυνήσεται μὴ τῇ αὐτῇ πάλιν περιπεσεῖν ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ γενήσεται πρόξενος».

7) Ἐλλογιμώτατε, σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία καὶ μόνον εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, δὲν ἀγωνιᾷ διὰ τὸ θέμα τοῦ «Κοινοῦ Πάσχα». Ὅλοι οἱ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ὁρθόδοξοι ἐορτάζουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν λαμπρὰν Ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, (ἐκτός, ὅπως ἀντικανονικῶς, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φινλανδίας).

Ἄν οἱ παντοῖοι αἰρετικοὶ ἐορτάζουν ἀνεόρτως μεθ' ἡμῶν οὐδόπως μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἡ τραγικὴ πραγματικότης εἶναι, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν ἐορτάζουν ἀπὸ κοινοῦ τὰς ἀκινήτους Ἑορτὰς καὶ δὴ τὰς μεγάλας Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς. Δὲν ὑφίσταται δηλαδὴ ἐξωτερικὴ ἐνότης.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντορθόδοξου Οἰκουμενισμοῦ ἔχει δυστυχῶς διεισδύσει τοσοῦτον βαθέως εἰς πολλοὺς τῶν Ὁρθόδοξων ἰδίως ταγῶν, ὥστε νὰ ὑφίσταται οὕτως εἰπεῖν *de facto* σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἐχει προκληθῆ τοιαύτη πολυγνωμία μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς θέματα οὐσίας καὶ πίστεως, ὥστε ἐπιβάλλεται εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε νὰ συνέλθῃ μία Σύνοδος Ὁρθόδοξων διὰ τὸν διακανονισμόν τῆς ἐνότητος ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ λατρείᾳ (κοινὸν ἡμερολόγιον).

Καὶ Ὑμεῖς γράφετε: «Ὑπῆρχεν ἐσωτερικὴ ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅχι ὅμως καὶ ἐξωτερικὴ τοιαύτη, ἣτις ἦτο ἀπαραίτητος πρὸς ἐνίσχυσιν ἐναντίον τῶν πολλαπλῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθέσεων καὶ ταραχῶν» (σ. 563). Ἐὰν ἦτο τότε ἡ ἐξωτερικὴ ἐνότης τοσοῦτον ἀπαραίτητος, σήμερον ἄρᾳ γε πόσον εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐσωτερικὴ τοιαύτη; **Καὶ ποῖαι καὶ πόσαι αἱ εὐθῦναι τῶν συνεργησάντων εἰς μίαν τοιαύτην διάσπασιν τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἐνότητος, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς, πολὺ φοβούμεθα, ὅτι ὑποδαυλίζετε μὲ τὸ «Κοινὸν Πάσχα»;**

Ἡ θεολογία μιᾶς Συνόδου Ὁρθόδοξων σήμερον πρέπει νὰ εἶναι βασικῶς ἀντιαιρετικὴ, ὡς ἡ τῶν 318 Πατέρων ἦτο ἀντιϊουδαϊκὴ, θέτουσα σαφῆ ὅρια μεταξὺ αἱρέσεως καὶ Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐν τῇ ἀντιαιρετικότητι Αὐτῆς θὰ ἐπῆρχετο ἡ ποθητὴ ἐνότης ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

8) Ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ κ. Μπεκατώρε, συναισθάνομαι ὅτι ἐπεξετάθην καὶ ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ κλείσω τὴν Ἐπιστολήν μου αὐτὴν, ἂν δὲν ἀναφερθῶ καὶ εἰς τὸ ἡμερολογιακὸν θέμα. **Εἰς τοῦτο μὲ ἀναγκάζει ἡ ἰδικὴ Σας ἀναφορὰ, καθ' ἣν ποιεῖτε λόγον διὰ τοὺς «σημερινοὺς ἐν Ἑλλάδι νέους παλαισημερολογίτας, οἵτινες ἐνασμενίζονται**

αὐτοκαλούμενοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ Ζηλωταί», καὶ οἱ ὅποιοι «εὐρίσκονται ἀποκεκομμένοι τῆς κοινωνίας, ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες, δι' οὐσιαστικούς λόγους τηροῦσαι τὸ λελανθασμένον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, διατελοῦσιν εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ διωρθωμένον τοιοῦτο» (σσ. 568, 569).

Ἐξομοιοῦντες τοὺς παλαιοὺς παλαιοημερολογίτας πρὸς τοὺς «νέους» τοιοῦτους, ταπεινῶς δι' ἄλλην μίαν φορὰν φρονοῦμεν, ὅτι σφάλλεσθε καὶ ἀποδεικνύεσθε, ὅτι ἔχετε ἐλλιπῆ γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς νοήματος τοῦ ἀγῶνος τῶν «παλαιοημερολογιτῶν».

Οἱ ἀντιδράσαντες εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924 εἶχον ὑπ' ὄψιν των:

α) τὴν μακραίωνα παράδοσιν ἀρνήσεως τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας (ιδίως καταδίκην Γρηγοριανοῦ ὑπὸ Ἱερεμίου Β' Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ εὐστοχωτάτην ἀπάντησιν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεῖμ Γ' πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν),

β) τὴν ἀντορθόδοξον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὴν ὁποίαν ἐξαπέστειλε τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως, δι' ἧς ἐπισήμως κηρύσσεται ἡ αἵρεσις τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων», καθ' ἣν πᾶσα ἡ πανσπερμία τῶν αἰρετικῶν θεωρεῖται «συγκληρονόμος καὶ σύσσωμος τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ» (δι' αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου ἀποκαλύπτεται, ὅτι ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου εἶχε σκοπὸν τὴν ἐπιβοήθησιν τῆς «ἐνώσεως» τῶν Ἐκκλησιῶν, ὄχι ἀστρονομικούς λόγους),

γ) τὸ παράνομον Συνέδριον τοῦ 1923 ἐπὶ Οἰκ. Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη (τὸ ὅποιον ἔχει ἤδη κατακριθῆ καὶ ὑπὸ σοβαρῶν θεολόγων νεοημερολογιτῶν, εἶναι δὲ παράδοξον, ὅτι τὸ ὀνομάζετε «Πανορθόδοξον» [σ. 589, ὑποσημ.] καὶ ἐπικαλεῖσθε τὰς ἀνόμους ἀποφάσεις του),

δ) τὴν θραῦσιν τῆς ἱεραῆ Παραδόσεως τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν ὁμοιομόρφως καὶ ταυτοχρόνως ἐορτάζοντο αἱ ἀκίνητοι Ἑορταί, ὑπὸ τῶν πιστῶν (ἀσχέτως μεμονωμένων τινῶν περιπτώσεων) καὶ «μία τάξις» ἠκολουθεῖτο εἰς τὰς νηστείας κ.λ.π. (Οἱ διὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα ἀγωνιοῦντες Πατέρες θὰ ἔμενον ἄρὰ γε ἀπαθεῖς διὰ τὰς ἄλλας μεγάλας Ἑορτάς, τὰς διαμορφωθείσας ἔστω καὶ ἀργότερον;),

ε) τὴν μονομερῆ ἐπιβολὴν τῆς μεταρρυθμίσεως, τὸ βεβιασμένον αὐτῆς, τὴν ὑπὸ πολλῶν κατάκρισιν αὐτῆς καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης καὶ θεολογικῶν κριτηρίων ἀγνῶν.

Ποῖοι ἄρὰ γε οἱ «οὐσιαστικοὶ λόγοι», διὰ τοὺς ὁποίους Ἐκκλησίαι τινὲς «τηροῦσι τὸ λελανθασμένον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον», ὡς γράφετε, καὶ διατὶ διὰ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας δὲν εἶναι τοιοῦτοι καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀκολουθοῦν τὸ «διωρθωμένον»; **Τὰ** ζητήματα «οὐσίας» εἶναι μᾶλλον Πίστεως τοιαῦτα.

Οἱ «παλαιοημερολογῖται» δὲν ὑποστηρίζουν, ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καθ' αὐτὸ καὶ ἐξ ἐπόψεως ἀστρονομικῆς εἶναι Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας. **Γ**νωρίζουν ὅμως καλῶς, ὅτι ὀπισθεν τῆς μεταρρυθμίσεως δὲν ἐκρύπτοντο ἀγνὰ ἐλατήρια, τὸ δὲ «παλαιὸν» ἡμερολόγιον ἀπετέλει καὶ δύναται νὰ ἀποτελῇ καὶ ἐν διακριτικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἔναντι τῶν πολυειδῶν αἰρέσεων καὶ ἐν γένει τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος, τὸ ὁποῖον ἐπιβουλεύεται παντὶ τρόπῳ τὸ σωστικὸν μήνυμα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἧς συνέχεια, Χάριτι Θεοῦ εἶναι **μόνον** ἡ Ὁρθοδοξία μας.

Ζητοῦντες αὐθις συγγνώμην διὰ τὸν πλατειασμόν, καὶ ἔχοντες συναίσθησιν, ὅτι δὲν εἴμεθα ἀλάθητοι, εὐχαρίστως θὰ ἀκούσωμεν τὸν ἀντίλογόν Σας. **Ὁ** διάλογος ἐν ταπεινώσει βοηθεῖ πάντοτε εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας.

Διατελῶ εὐχέτης πρὸς Κύριον
ἐν Ἀρχιερεῦσιν ἐλάχιστος
† Ἐπίσκοπος Κυπριανὸς
Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς

(*) Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικὸν «ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ», Μηνιαία ἔκδοσις ἱεράς ἐπισκοπικῆς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης, Φυλὴ Ἀττικῆς. (Ἰούνιος 1982, τεύχος 162, σσ. 83 - 87). • **Ε**πιμέλ. ἡμετ.